

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΗ ΟΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολύ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ'εὐθείας πρὸς ἐμέ.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κ τ ὠ φ ρ ᾶ γ κ α εἶ ν α ι μ ὀ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη—δὲ κ α φ ρ ᾶ γ κ α κ αὶ 'σ τ ὸ χ ῆ ρ ι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, κτ' ὅπως ἀπ' ἑξῶ θέλει
δὲν θὰ πληρώσῃ δι' αὐτὰ Ταχυδρομείων τέλη.

Ἑβδομον κτ' εἰκοστὸν μετροῦντες χρόνον
ἐδρεῖομεν στὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια δώδεκα κτ' ἐννακὸς ἄκομα,
ὅλοι τὴν Ἀνόρθωσι θᾶχουνε στὸ στόμα.

Τοῦ Μαρτίου δεκάτῃ κτ' ἐβδόμῃ,
Βενιζέλους ψηφίζουν ἀκόμῃ.

Χίλια κτ' ἐνενήντα κτ' ἑκατὸν ἐνιά,
ἐκλογὴ μὲ πείσμα, λύσσα κτ' ἀπονιά.

Ὁ Φασουλῆς ἐμφρόνως μελετᾷ
τὰ πρὸ τῆς ἐκλογῆς καὶ τὰ μετὰ.

Νίκης λαμπρᾶς ἡμέραι!..
χαῖρε καὶ πάλιν χαῖρε,
μεγάλε λαοσῶστα.

Τὸ πᾶν γιὰ σέ θυσία,
σέ λένε καὶ Μεσσία,
σέ λένε καὶ Κομπόστα.

Λαὸς ἀγκύρας αἶρων
μὲ τῶν Φιλελευθέρων
ἐλύσσαζε τὸ κόμμα.

Καὶ σ' ἐξυμνεῖ, Λευτέρη,
μὲ ζάχαρ' στὸ χέρι,
μὲ ζάχαρ' στὸ στόμα.

Πηδᾷ, μεθᾷ, τρικλίζει,
ζάχαρ' πιπιλίζει,
ὅλο καὶ ζαχαρένια.

Καὶ δίνει τώρα πάλι
στὸν Κόντε καὶ στὸν Ράλλη
πῆτα κολοκυθένια.

Καὶ πίσω καὶ μπροστὰ του
τοῦ νέου του προστάτου
τὴν λάμψι θιέπει μόνο.

Καὶ τὸ παλὴ Κορδόνι
καὶ πάλι τὰ κορδώνει
μὲ θλίψι καὶ μὲ πόνο.

Τοῦ καπετὰν Λευτέρη
μεσουρανεῖ τᾶστέρι,
τὸν θέλουν κτ' ἡ κυρία.

Γι' αὐτὸν φωτιάς καὶ λαύρας,
καὶ καλιακούδαις μαύραις
κλαῖνε παλ' ἡαῖς φατρία.

᾽Ω νίκης ἀνηκούστου,
ποῦ τοὺς συνδυασμούς του
ψηφίζουν μονοκουζί.

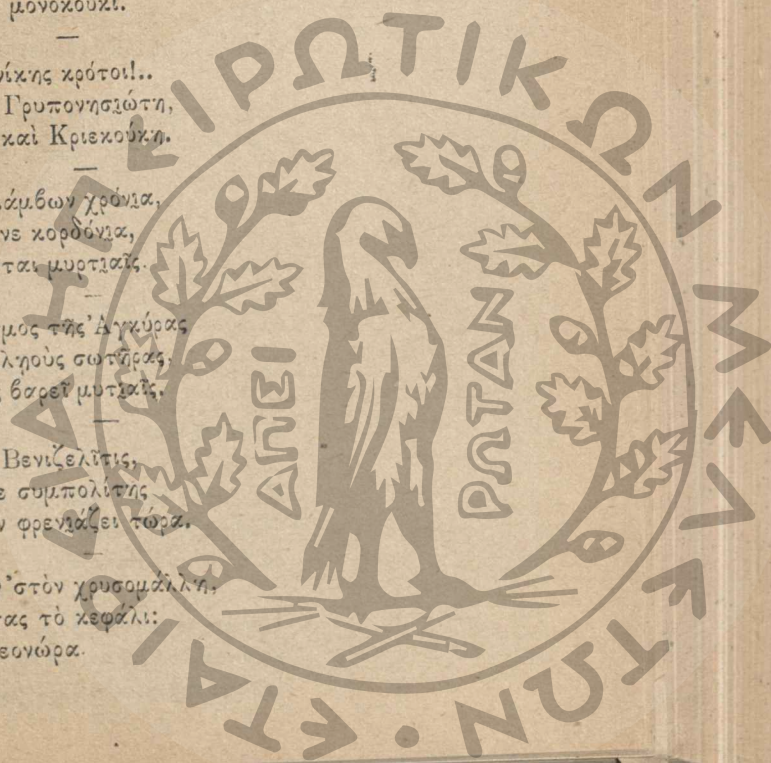
᾽Ω νέας νίκης κρότοι!..
βγάζουν Γρυπὸνσιώτη,
βγάζουν καὶ Κρικουκή.

Νέων θριάμβων χρόνια,
ξεφτίζουνε κορδόνια,
μακραίνονται μυρτιά.

Κι' ὁ κόσμος τῆς Ἀγκύρας
γελᾷ παληοὺς σωτήρας,
καὶ τοὺς βαρεῖ μυρτιά.

Παντοῦ Βενιζελίτις,
καὶ κάθε συμπολιτῆς
γι' αὐτὴν φρενιάζει τώρα.

Καὶ λέν' στὸν χρυσομάλλῃ,
κουνώντας τὸ κεφάλι:
ἀντίο Λεωνώρα.

Ἄντιο ντὲλ πασσάτο...
θέλουν Δευτέρη λόγια
ν' ἀκούσουνε κι' ἡ φούσταις.

Κι' ἔτρεχαν ἄνω κάτω,
κι' εἶχαν δουλειὰς κι' ἀγώγια
κάρρα, καρότσαις, σούσταις.

Ὁλ' ἡ πατρίς ἐσκήρτα,
ἄγκυραις, ἀνθη, μύρτα,
καὶ Κορδοκαλούμπα.

Μεγάλο πατατράκι,
καὶ Ρά καὶ Βρά καὶ Βράκι,
καὶ στῆχοι Κορδορούμπα.

Τί νέα καθεστῶτα!..
ρουκέταις, βαρελῶτα,
βεγγαλικά περισσά.

Μαχαίραις καὶ κουμπούραις,
κι' ὑποψηφίων μούραις,
ψυχὴ μου στὰ Πατήσια.

Λογῆς λογῆς μπεκρηδες,
λογῆς λογῆς νταῖδες,
καὶ μάτια γουρλωμένα.

Ἀνορθωταὶ λεβένταις
καὶ κουτουροὺ κουβένταις,
κι' ἀντερα φουσκωμένα.

Πατεῖς με καὶ πατῶ σε,
κι' ἐπαγγελίαι τόσαι,
καὶ χαλασμός Κυρίου.

Κροτήσωμεν τὰς χεῖρας...
μαζί με τοὺς σωτήρας
Ἰβήκας κι' ὁ Σωτήριου.

Θεὲ μου, τί λεφοῦσι,
καὶ πρόγνα καὶ χιουρούσι,
καὶ κλασικὰ βρισίδια.

Καὶ τζάμπα καροτσάδες,
καὶ τζάμπα γκιουβετσάδες,
κι' ἀνορθωμένα φρύδια.

Βλέπω φανούς καὶ φάρους
μέ φῶς παλῆας λουσέρνας
νὰ μᾶς φωτίζουν πάλι.

Οὐς ἔλεγε κουμπάρους
ἐκίνησαν τὰς πτέρνας
κατὰ τοῦ χρυσομάλλη.

Ἐν μέσῳ τῆς πλημμύρας
κι' ὁ Τζώρτζης τῆς Κερκύρας,
ἐρίτιμος πολίτης.

Κι' αὐτὸς ἐσώθη μόλις,
ἔτρωξε κι' ὁ Σοκόλης
νὰ ἔγῃ κι' ὁ Βαλιανίτης.

Περνᾷ τὸ πρῶτον ἔαρ,
κι' ἀνοίγει μαῦρον φρέαρ
ἔστους πρῶτους τῶν κομμάτων.

Καὶ νέα παλληκάρια
βγαίνουν τὰ πομεινάρια
τῶν παλαιῶν στομάτων.

Νέα σμιρτὰ φατρία,
παντοῦ γι' αὐτὴν λατρεία,
κι' ἀληθινὴ φρενίτις.

Γὰρ θαύματα καυχᾶται,
καὶ πίσω τῆς βρυχᾶται
λαὸς Βενιζελίτης.

Πατρίς, Ἑλλάς καινούρια,
ἔστων ἐκλογῶν τὴν φούρια
ὀρθόνεσαι μονάχα.

Τότε λυσσᾷς, φριμάζεις,
καὶ τοὺς ἐχθροὺς τρομάζεις,
καὶ κάθε Φράγκο χάζεις.

Ἐστων ἐκλογῶν τὴν πάλιν
σ' ἐθαύμασα καὶ πάλιν...
λαοὺ κυριαρχία.

Βουλμιῶσα Λάμια
ἔσπαζες γλόμπους, τζάμια,
κι' ἀνώνυμα δοχεῖα.

Ἑλλάς, πατρίς μητέρα,
φωναῖζον ἀπὸ πέρα
δαίμονιόντων σπεῖραι.

Ἑλα καὶ τώρα πάλιν,
καὶ μετὰ τὴν κραιπάλην
εἰρήνης σπόρον σπεῖραι.

Κι' αὐτὸν τὸν Μιστριώτη,
τὸν γλωσσοπατριώτη,
μαυρίζῃ Ρωμηοσύνη.

Ὅπου κι' ἐκεῖνος τόσα
τῆς εἶπε γιὰ τὴν γλώσσα
καὶ τὴν μαλλιαροσύνη.

Λαὸς δὲν συγινεῖται,
κι' ἀφρόνως λησμονεῖται
τὸ γλωσσικὸ φουρνέλο.

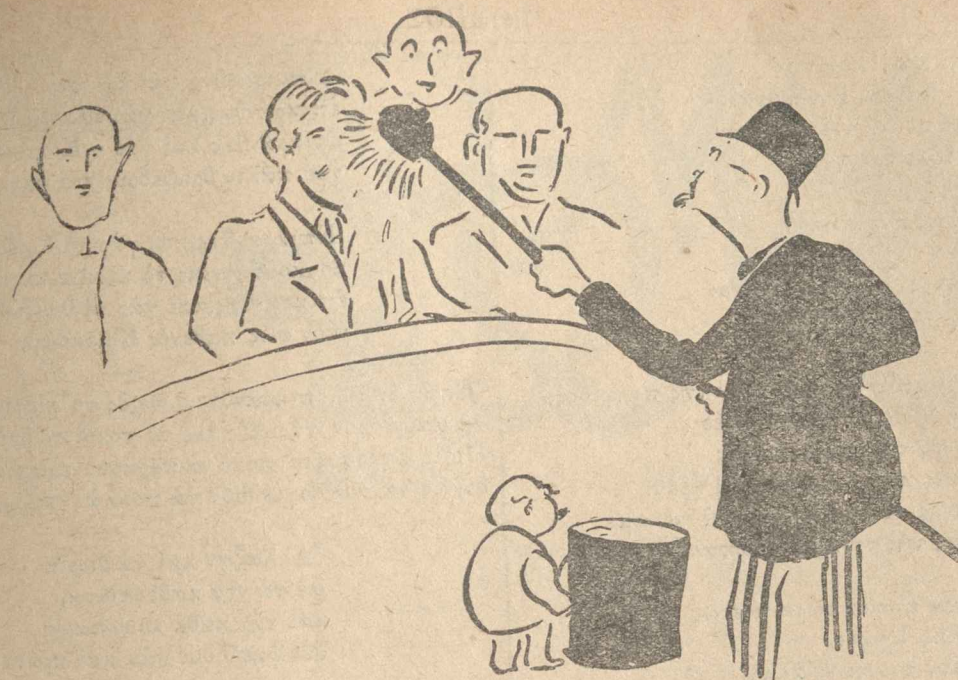
Πᾶσι κι' ὁ Μιστριώτης,
γλωσσοφρουρὸς ἐν πρώτοις,
καὶ με' ψῆλὸ καπέλο.

ὦ! τί λαὸς παράφρων,
Τουρκάραψ, Βεδουῖνος...
τὸν βλέπεις καὶ τρομάζεις.

Σὰν εὐσεβὴς ἑστὴν τάφρον
κατέπεσε κι' ἐκεῖνος
ὁ κύριος Καζάκης.

Παρλάταις κατὰ κόρον
παντοδαπῶν ρητόρων,
φέσταις καὶ πανηγύρι.

Καὶ χάφτουν τὰ κωθόνια
λόγους ἀπ' τὰ μπαλκόνια
κι' ἀπὸ τὰ παραθύρια.

Ἀσπρίζει μέγας σοδατζῆς μικροὺς τε καὶ μεγάλους καὶ τοὺς Γρυπונהσιώτηδες καὶ τοὺς Κουτσοπετάλους.

Ἀφθονὰ λόγων πλούτη,
ποῦ λές: μὰ τεῖναι τοῦτοι;
λόγοι τρανοὶ στὴ φτήνεα.

Ἀνορθῶν ἀγῶνες
κι' Ἀνορθῶν εἰκόνες,
ποῦναι γιὰ φιγουρίνα.

Ἴτε πρὸς τὸν ἀγῶνα
κι' ἐλευθεροὶ καὶ δούλοι...
πατρίς Ἑλλάς ἀγάλλου.

Κι' ἐμπρὸς εἰς τὴν εἰκόνα
σταμάτα τοῦ Στρατούλη
καὶ τοῦ Κουτσοπετάλου.

Πολλοὶ πεταλωμένοι
κι' ἀγκυραις φορτωμένοι
καὶ ζαχαρένους σβώλους.

Φωναῖζον στὸν Κρητικὰ:
μ' αὐτὰ καὶ μόνον νίκα
τοὺς ἐλλοχῶντας ὄλους.

Στόματ' ἀβρά
φωναῖζον βρά,
πέφτει μὴ τράκα.

Κι' ἄλλοι βροντοῦν
κι' ἀνταπαντοῦν:
φουφοῦ λὰ βράκα.

Τί Βέ, τί Ρά
καὶ τὰ μωρά...
τί πολιτεία!

Κρασιά, κεράσματα,
λαοὺ ξεράσματα,
λαοὺ ναυτία.

Κι' ὁ Περικλῆς γεραίρει τὴν νίκην τοῦ Δευτέρη.

Τὸν κύριον Πρωθυπουργὸν ὑμνήσῃ ἐν ὀργάνοις,
ἱπτάμενον ἐν μηλωταῖς, μὰ κι' ἐν ἀεροπλάνοις.

Ἦχον μεγαλυνάρια κι' ἐμένα τοῦ τρελλοῦ,
μ' αὐτὸν τὸν Βέ' ἀλίστηκα, μ' αὐτὴν τὴν Βρά τὰ χάνω...
ἐδῶ μ' ἰλοῦσε κι' ἔξαφνα τὸν ἔβλεπες ἄλλου,
ποῦ λές πῶς ἐταξείδευε μέσα σ' ἀεροπλάνο.

Τὸν ἴδατε τὸν Κρητικὸν, τὸν Αὐτρωτὴ τὸν πάνυ;
τὸν ἴδαμε, τὸν ἴδαμε στῆς Ἀμπλιανῆς τὸ χάνι.
Γι' αὐτὸν βαροῦσαν πίπιζες, φλογέραις καὶ νταούλια,
καὶ τοῦσφάζαν λεβέντηδες ἀρνὰ καὶ κοτοπούλια.

Γιὰ τοῦτον φέσταις δυναταῖς καὶ χαλασμός μεγάλος,
κι' ὁ πρὶν ληστοφυγδίκος, ὁ κύριος Καπράλος,
αὐγὰ κι' ἐλθαῖς προσφέρει
στὸν καπετὰν Δευτέρη.

Κι' ἐγὼ στῆς Ἀνορθώσεως τὸ γόητρον ὑπείκων
κὺρήτην ἐκ βαθέων
ἢ γῆ τῶν ἡμιθέων
νὰ δῇ καὶ τὴν Ἀνορθώσιν τῶν ληστοφυγδίκων.

Ὁ κληθεὶς καὶ Καζινάρας σκάρωσε σπινδαὶ καὶ
κι' ἔκανε τοὺς ἄλλους ὄλους νὰ μὴν πιάσουν μπρὸς τοῦ μπάζα.
Κι' ἂν γι' αὐτὸν σημαῖες μύραις ἐκυμάτισαν στὰς ἀβράς
ἐμαυρίσθηκαν ἅπαντες οἱ σηκώσαντες τὰς μαύρας.

Ὁ Βέ παντοῦ κυριαρχεῖ... τὴν ἔπαθε κι' ὁ Ράλλαρς...
ὁ Βέ καββάλα σ' ἄλογα μὲ διαμαντένια φάλαρα,
τὸν Βέ μὲ στίχους προσφωνεῖ καὶ τῶν Θεῶν ὁ Τάλλαρς,
κι' ὁ Βέ στὸς θρόνους βεβαῖον πῶς θὰ κυλῶν τὰ τάλλαρα.

Τρέχει μπλόκιος ὁ πλοῦτος κι' ἀπὸ στιχοῦργων μπατζάνια...
μὲ τὴν Βρά καὶ μὲ τὸν Βέ
φώναντες κρυπῶς τζάκια:
ἰάτατα καὶ βαβὰ!

Ὁ δικαίως σὺν τοῖς ἄλλοις ἐπωνομασθεὶς Κομπόστας,
τροπαιοῦχος κατὰ πάντα,
ἐβ' ἀλ' ἐκατὸν σάραντα
κι' ἐπὶ πλέον παντογνώστας.

Ψαύει κορυφὰς ὄρεων
ἢ πανύμνητος πυγμή,
ἀπτεταὶ τῶν ἀρουραίων
καὶ ψοφοῦν αὐτοστιγμεί.

Ἀπτεται καὶ Πιερότων
καὶ σοῦ βγαίνουν Βουλευταί,
πρᾶγμα, ποῦ καὶ σ'τόνειρό των
δὲν θὰ τ'όβλεπαν ποτέ.

Πᾶσα Δύσις κατεπλάγη
μὲ τὴν νίκην τοῦ Δευτέρη,
τρέχουν πρὸς τὸν μάγον μάγοι
κι'ὁ Δεβάντες τὸν συγχάιρει.

Κι'ἔσως γι'αὐτὸν τὸν θρίαμβον σ'τὸν σῶστην τῆς πατρίδος,
ποῦ γηραλέον παρελθὼν ἐμπρὸς τοῦ καταρρέει,
δοθῇ καὶ τὸ παράσημον τὸ τῆς περικνημίδος
καθὼς τὸ πῆρε κατ'αὐτὰς κι'ὁ φίλος μας ὁ Γκρέυ.
Κι'ἐμεῖς σ'τῆς Ἀνορθώσεως τὰ πλούτη νὰ μαλλώνωμε
καὶ τῆς περικνημίδος μας τῆς τρύπες νὰ μπαλώνωμε.

Γιὰ τοῦ γόητος τὴν νίκην κλαίει τώρα γοερῶς
τῆς μαυρίλας ὁ χορός,
καὶ χορεύουν τοῦτοι κι'ἄλλοι
μὲς σ'τὴ μπόρα τὴν μεγάλη
τὸν χορὸ τὸν Πεντοζάλη.

Ἐσκότισε τὸ φῶς τοῦ Βέ τοὺς παλαιούς ἡλίους,
κι'ἐστράφη τώρα πρὸς τὸν Βέ κι'ἡ πότνια Πατρίς...
ἔχει κλεινοὺς Ἐμμανουήλ, μὰ κι'Ἐμμανουήλους,
Ἐμμανουήλ παμβασίλειος παρὰ τριαντατρεῖς.

Πατρίδα, λαβὲ
ἀσπίδα καὶ δόρυ,
κι'ἀφόδως προχώρει
μὲ Βρά καὶ μὲ Βέ.

Ἀνοίξατε πύλαι τῆς νέας Βουλῆς,
εὐφράνθητε πάντες... ὁ μῦσχος πολὺς.
Τροχίστε καὶ γλῶσσα καὶ κάθε καλέμι,
ἀπλήστως τρυφᾶτε,
ἢ Τράπεζα γέμει
καὶ πιῆτε καὶ φᾶτε.

Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας, εἶπε κατανυκτικῶς
μέσα σ'τοὺς πολλοὺς τοῦ λόγου ὁ Κομπόστας ὁ γλυκός.
Ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίας, ἐπανελάβαν τὰ πλήθη,
καὶ τοῦ Κρητικοῦ τὸ ρῆμα πανταχοῦ δελαλήθη.

Μὰ κι'ἐγὼ πολλὰς ἀκούσας σοβαρὰς ἐπαγγελίας
ὄλων τῶν ἀγορητῶν,
ἀνεβόησα σ'τὸ πλῆθος: ἄνω σχῶμεν τὰς κοιλίας
μετὰ τῶν Ἀνορθωτῶν.

Ὑπὲρ τῆς παραδαρμένης μὴ μᾶς καταλάβῃ κόρος,
καὶ σ'τοὺς μέλλοντας πατέρας
θὰ φωνάζω διατόρως:
ἄνω σχῶμεν τὰς γαστέρας.

Ὁ Φασουλῆς σ'τὸν Ράλλη πικρὸ τραγοῦδι ψάλλει.

Βάστα, καὶ μένε Ράλλη, κι'αὐτὴ τὴν μαχαιριά...
καὶ πῶς νὰ τὴν βασιτῆζω, ποῦναι πολὺ βρειά.
Βάστα, καὶ μένε Ράλλη, κι'ὁ κόσμος, ποῦχει γνῶσι,
γιὰ τούτη σου τὴν πίκρα πικρὰ θὰ μετανοιώσῃ.

Ἐπικράνθης, καὶ γὰρ δὲν ἐχρίσθης,
ἐπικράνθης, καὶ γὰρ ἐμαυρίσθης,
ἐπικράνθης, καὶ γὰρ ὁ Κρητικὸς
ἦρε πάλιν θρίαμβους καὶ νίκας.

Ἐπικράνθης, καὶ γὰρ τὸ Κορδόνι
κουκουδάγλαις τὸ κλαῖνε καὶ κοῦκοι,
ἐπικράνθης, καὶ γὰρ σὲ θαμβώνει
νέον φῶς καθενὸς Κρικεύκη.

Ἐπικράνθης, ἐπικράνθης... ποῖος τὸ πῖστευε κι'αὐτὸ
νὰ μαυρίσουν τῆς Ἀθήνας τὸ παιδί τὸ λατρευτό;
Ποῖος ἐπρόσμενε ποτὲ νὰ περάσουν ἐμπροστὰ τοῦ
δίχως νὰ συλλογισθοῦν τὰ πολλὰ χάρισματά του;

Ἀλλάξαν καὶ τὰ χωριά
μὲ τὰ νέα καθεστῶτα,
καὶ τὴν κάθε κουμπαραῖ
δὲν ψηφίζουν σὰν καὶ πρῶτα.

Μὲς σ'τὴν μαύρην καταιγίδα
ἐμαυρίσθη παρ'ἐλπίδα
κι'ὁ φουριόζος ὁ πολὺς,
μὰ καὶ τὸσον προσφιλὴς.

Μὴ λυπηθῇς κατάκαρδα γιὰ τέτοια ξαφνικά
Ρωμαίικα κι'ἐγγώρια...
μὴ λησμονῇς σὰν φρόνιμος καὶ τὰ Λατινικά:
σὶκ τράνσιτ μούντι γαλόρια.

Μὴ λυπηθῇς κατάκαρδα κι'ἀρχίνα τὸν χορὸ...
ἐκεῖνοι ποῦ μεσουρανοῦν σβύνουν μὲ τὸν καιρὸ,
καὶ πάλι λάμπουν ἔξαφνικὰ καὶ τοὺς βαροῦν βιολιά,
κι'οἱ τρέφοντες προκοίλιον μένουν χωρὶς κοιλιά.

Γέλασε, χρυσομάλλη...
μορφὴ καθὼς τοῦ Ράλλη
κι'ἂν ἐμαυρίσθη μένει
πολυαγαπημένη.

Ἀπόνως ἐμαυρίσθη σ'ἐκείνη τὴν ἀντάρρα
κι'ὁ Νέγρης ὁ Φωκίων ἐν μέσῃ πρωτευούσῃ,
τοιγάρτοι δὲν ἀξίζει καὶ τοῦτος μὴ πεντάρρα
ἐμπρὸς σ'αὐτὸ τῶν νέων φωστήρων τὸ λεφοῦσι.

Ἐνέσκηψε μεγάλῃς μαυρίλας συμφορά!..
τί κρίμα ποῦ δὲν βγήκε κι'ὁ Πῶπ εἰς τὰ Ψαρά.
Πλὴν ἐκλογὴ δὲν ἦτο, καθὼς ἐκεῖνος γράφει,
ἀλλ'εἶδος ναυμαχίας, καὶ γιὰ νὰ κατισχύσῃ
ἔπειπε νάχη ἐμπρὸς τοῦ θωρακ'ἀπὸ χρυσάφι,
ἀλλοιῶς δὲν εἰμπορούσε νὰ καταναυμαχήσῃ.

Πάει κι'αὐτός... τί θρίαμβοι, τί κλέη!..
πῶς γιὰ τὸν Πῶπ κι'ὁ Κλέαρχος ἐχάρη,
γιατὶ συχὰ Κοιλέαρχο τὸν λέει
κι'ὄλο γιὰ τὴν κοιλία τοῦ πικαρεῖ.

Τῷ Στρατηλάτῃ Κρητικῷ τὰ νικητήρια
καὶ τῶν ἐντὸς κι'ἐκτὸς συγχαρητήρια.
Ἀνάδειξέ μας ὅλους διασήμους,
καὶ νῦν τὸ κράτος ἔχων ἀπροσμάχητον
λέγε σὲ μερικοὺς Ἰ'πομνησμοὺς
πρὸς τὸ παρὸν νὰ τρίβουν τὸ στομάχι των.